

ΙΣΠΑΝΙΑ

«Podemos»: Νέα διαχειριστική «εναλλακτική» στο αστικό σύστημα

ΜΑΔΡΙΤΗ.-

Πολύς κourνιαχτός σηκώνεται στο διεθνή και εγχώριο αστικό Τύπο, με αφορμή τις τελευταίες δημοσκοπήσεις στην Ισπανία που φέρουν για πρώτη φορά στην πρώτη θέση το κόμμα «Podemos» («Μπορούμε»), που προέκυψε κυρίως μέσα από το λεγόμενο «κίνημα των αγανακτισμένων» που υπερπροβλήθηκε το 2011. Το κόμμα που ιδρύθηκε το Γενάρη του 2014 και εξέλεξε στις ευρωεκλογές του Μάη 5 ευρωβουλευτές, έχει **27,7%** έναντι **26,2%** που έχει το σοσιαλδημοκρατικό **Ισπανικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (PSOE)** και **20%** το φιλελεύθερο κυβερνών **Λαϊκό Κόμμα (PP)**.

Το κόμμα αυτό προβάλλει με μεγάλη έμφαση την «πάλη ενάντια στη διαφθορά» και την «αποκατάσταση της δημοκρατίας» με τη «συμμετοχή των πολιτών» και εμφανίζεται με «αντισυστημική» ρητορική, ωστόσο είναι φανερό από

το πρόγραμμά του ότι επιχειρεί να διαχειριστεί το καπιταλιστικό σύστημα με δήθεν «πιο ανθρώπινο τρόπο». Με δεδομένη τη χρόνια υποχώρηση του εργατικού κινήματος, την επικράτηση του συμβιβασμένου συναινετικού συνδικαλισμού με ευθύνη και του ομορτωτισμού, εμφανίζεται ως το «νέο» που θα «ταράξει τα νερά» του πολιτικού κατεστημένου. Ετσι φαίνεται να έχει απήχηση τόσο στα μικροαστικά στρώματα που το δημιούργησαν (ακαδημαϊκοί καθηγητές) αλλά και σε απογοητευμένα λαϊκά στρώματα, που αναζητούν ένα άλλο μείγμα διαχείρισης του συστήματος. Γι' αυτό και προβάλλονται ζητήματα υπαρκτά όπως η διαφθορά, χωρίς όμως να θίγεται το σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης που τα γεννά.

Ετσι το κόμμα «Μπορούμε» συμβάλει στην αναμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού και στην Ισπανία για τη σταθεροποίηση του καπιταλισμού. Το

κόμμα αυτό διατηρεί στενές σχέσεις με τον ΣΥΡΙΖΑ, στη χώρα μας, συμμετέχει στην GUE/NGL στην Ευρωβουλή, ενώ χρησιμοποιώντας τις λεγόμενες νέες ηλεκτρονικές μορφές συμμετοχής (με διανομή για παράδειγμα θέσεων και ντοκουμέντων με ψηφοφορίες στο διαδίκτυο) προβάλλει ένα νέο τρόπο οργάνωσης. Τέτοιου είδους μεθόδους, επίσης με λογική διαχείρισης του καπιταλισμού, βλέπουμε και σε άλλες πολιτικές κινήσεις που προωθούνται, για να παίξουν ρόλο στο αστικό σύστημα, όπως το «Κίνημα των Πέντε Αστέρων» του λαϊκιστή Μπέπε Γκρίλο ή το «Ποτάμι» στη χώρα μας. Δεν πρόκειται όμως για πραγματικές εναλλακτικές στο σύστημα, αλλά για στηρίγματα για τη διατήρηση του καπιταλισμού και αναχώματα στη ριζοσπαστικοποίηση λαϊκών δυνάμεων και την αναγκαία ταξική συνειδητοποίησή τους για κίνημα ανατροπής της εξουσίας του κεφαλαίου.